

Bruxelles, den 22.11.2018
COM(2018) 762 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om gennemførelsen af forordning (EF) nr. 1013/2006 om overførsel af affald

**Frembringelse, behandling og grænseoverskridende overførsel af farligt affald og andet
affald i EU-medlemsstaterne, 2013-2015,
udøvelse af beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter**

{SWD(2018) 468 final}

DA

DA

**FREMBRINGELSE, BEHANDLING OG OVERFØRSEL AF FARLIGT AFFALD OG
ANDET AFFALD I EU-MEDLEMSSTATERNE, 2013-2015,
UDØVELSE AF BEFØJELSEN TIL AT VEDTAGE DELEGEREDE RETSAKTER**

1. INDLEDNING

Den Europæiske Union ("EU") er part i Basel-konventionen om kontrol med grænseoverskridende overførsel af farligt affald og bortskaffelsen heraf af 22. marts 1989 ("konventionen"). Konventionen har til formål at beskytte menneskers sundhed og miljøet mod de skadelige virkninger af farligt affald.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald¹ ("forordningen") gennemfører konventionen i EU-retten og finder direkte anvendelse i medlemsstaterne. Den blev ændret i 2014 ved forordning (EU) nr. 660/2014².

Hvert kalenderår indsender hver medlemsstat en rapport om gennemførelsen af konventionen i det forløbne kalenderår til konventionens sekretariat. En kopi af denne rapport ("Basel-rapporten") sendes også til Kommissionen sammen med supplerende oplysninger i form af et svar på et spørgeskema om gennemførelsen ("EU-spørgeskemaet")³.

Hvert tredje år udarbejder Kommissionen en gennemførelsesrapport baseret på Basel-rapporterne og EU-spørgeskemaerne. Dette er den femte rapport om gennemførelsen, der dækker årene 2013-2015. Detaljerede oplysninger om medlemsstaternes rapporter kan findes i det ledsagende arbejdsdokument.

Konventionen anvender udtrykkene "import" og "eksport" for enhver overførsel til og fra et land, der er part i konventionen. I EU-lovgivningen anvendes disse udtryk udelukkende for overførsler ind og ud af EU som helhed. I dette dokument optræder udtrykkene i anførselstegn og defineres i overensstemmelse med konventionen.

Alle tal er omtrentlige og er rundet op.

Udøvelse af beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter

Ved forordningens artikel 58 tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58a med henblik på at ændre bilagene til forordningen. Formålet er at afspejle aftalte ændringer vedrørende den liste over affald, der er vedtaget i overensstemmelse med artikel 7 i direktiv 2008/98/EF, at afspejle afgørelser, der træffes i henhold til relevante internationale konventioner og aftaler, samt at tage hensyn til ændringer, der aftales under Basel-konventionen og OECD-beslutningen⁴. I artikel 58a, stk. 2, er det fastsat, at denne beføjelse tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 17. juli 2014. Kommissionen er forpligtet til at udarbejde en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden.

---

¹ EUT L 190 af 12.7.2006, s. 1.

² EUT L 189 af 27.6.2014, s. 135.

³ Artikel 51, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1013/2006.

⁴ OECD-Rådets beslutning C(2001) 107/final.

De delegerede beføjelser i henhold til artikel 58 blev tillagt Kommissionen ved en ændring, der blev indført ved forordning (EU) nr. 660/2014, som fandt anvendelse fra den 1. januar 2016. Siden denne dato har Kommissionen ikke udøvet de beføjelser, der er delegeret til den i henhold til denne forordning, fordi der ikke har været nogen ændringer af den liste over affald, der er vedtaget i overensstemmelse med artikel 7 i direktiv 2008/98/EF, ligesom der ikke har været nogen vigtige og relevante afgørelser eller ændringer i henhold til relevante internationale konventioner og aftaler, såsom Basel-konventionen og OECD-beslutningen, der kan berettige at udøve disse beføjelser på en forholdsmæssig måde. Imidlertid forventer Kommissionen, at sådanne ændringer vil kunne blive vedtaget i henhold til Basel-konventionen i løbet af de næste par år.

2. RAPPORTERING FRA MEDLEMSSTATERNE

På det tidspunkt, hvor denne rapport blev udarbejdet, havde alle EU's 28 medlemsstater indsendt svar på både Basel-rapporten og EU-spørgeskemaet for 2013-2015.

For så vidt angår data om den samlede mængde affald, der blev overført mellem medlemsstaterne, blev der konstateret forskelle mellem de indberettede mængder fra "eksporterende" og "importerende" lande (tabel 2-48 til 2-50). For kategorien "alt anmeldt affald" varierede disse forskelle mellem 2 % (2013) og 12 % (2014). Lignende mønstre blev konstateret for farligt affald og alt andet anmeldt affald. En mulig forklaring på denne uoverensstemmelse er, at affald, der blev overført ved udgangen af et kalenderår, kan betragtes som værende "eksporteret" inden for dette år af den medlemsstat, der overfører affaldet, mens den modtagende medlemsstat først regner det som "importeret", når det er blevet behandlet i løbet af det efterfølgende år. I sådanne tilfælde vil "eksporterede" mængder sandsynligvis være højere end de "importerede" mængder i et givent år, mens det omvendte fænomen kan observeres i det følgende år. Derudover medtager visse medlemsstater ikke systematisk i deres Basel-rapporter overførsler af anmeldt affald, som ikke falder ind under konventionens anvendelsesområde, da de ikke er retligt forpligtede til det. Andre forskelle kan være opstået ved den manuelle behandling af data fra papirdokumenter, idet fuldstændig elektroniske systemer endnu ikke er operationelle.

3. FREMBRINGELSE AF FARLIGT AFFALD

I Basel-rapporten giver medlemsstaterne oplysninger om den samlede mængde farligt affald og "andet affald", der frembringes. Farligt affald defineres i henhold til en liste med affaldsstrømme og/eller bestanddele (post Y1 – Y45 efter konventionens kategorier) og bestemte farlige egenskaber. Desuden gælder, at hvis den nationale lovgivning klassificerer affald som farligt, anses det også for farligt, hvis det anmeldes til konventionens sekretariat. I henhold til konventionen forstås ved "andet affald" husholdningsaffald (post Y46) og restprodukter fra forbrænding af husholdningsaffald (post Y47). Sådanne kategorier af affald er underlagt kontroller svarende til dem, der gælder for farligt affald i henhold til konventionen. Afsnit D i arbejdsdokumentet indeholder en fuldstændig liste over Y-koder i henhold til konventionen.

På det tidspunkt, hvor denne rapport blev udarbejdet, var oplysninger om den samlede mængde farligt affald, der blev frembragt i 2015, ufuldstændige, da 11 medlemsstater ikke havde forelagt nogen oplysninger (tabel 2-1). Desuden udelod fem medlemsstater

data for 2014, og fem undlod at fremsende data for 2013. Disse datahuller blev udfyldt ved at anslå de manglende tal på grundlag af data fra tidligere år.

I 2015 blev der frembragt 70 mio. ton farligt affald i EU-28, mens der blev frembragt 71 mio. i 2014 og 75 mio. i 2013⁵.

I 2013 var mængden af farligt affald frembragt pr. indbygger i EU-28 på 148 kg. Tallet for 2014 var 141 kg, hvilket falder yderligere til 138 kg i 2015 (tabel 2-2). Det årlige gennemsnit i perioden 2013-2015 var 143 kg.

Tyskland frembragte mest farligt affald i et givent år, med 17 mio. ton produceret i 2013. I skrivende stund har Tyskland ikke havde fremlagt nogen oplysninger om frembringelse af farligt affald for 2014 eller 2015.

Ud af medlemsstaternes rapportering om affaldsproduktion ved hjælp af Y-koder indberettede Polen den største affaldsproduktion i kategorierne Y46 og Y47, med 11 mio. ton i 2015.

4. OVERFØRSLER AF AFFALD FRA MEDLEMSSTATERNE

Alle 28 medlemsstater indsendte oplysninger om "eksport" af farligt affald i deres Basel-rapporter for 2013-2015.

I 2013-2015 blev 1,2 mio. ton farligt affald overført fra medlemsstaterne ud af EU⁶, mens der i samme periode blev overført 6,2 mio. ton til EU fra tredjelande.

Fra 2001 til 2015 steg den grænseoverskridende handel med farligt affald inden for og ud af EU med 53 % (tabel 2-6). Størstedelen af denne stigning var fra 2001 til 2007, med et fald på 24 % mellem 2008 og 2015.

I 2013-2015 var Det Forenede Kongerige (UK) den største "eksportør" af alt anmeldt affald (med 12 mio. ton). Det overhalede Nederlandene (med 8 mio. ton), som var den største "eksportør" i 2010-2012 (tabel 2-9). I 2010 begyndte Det Forenede Kongerige at "eksportere" affald til energiudnyttelse⁷, og dette synes at have bidraget til stigningen i den samlede "eksport" i disse år. Som det var tilfældet i 2010-2012, var Frankrig og Italien de to største "eksportører" af farligt affald i 2013-2015, med overførsel af i alt 4 mio. ton hver især.

Farligt affald tegnede sig for 35 % af den samlede mængde affald, der blev indberettet som "eksporteret" fra medlemsstaterne i 2013-2015 (dvs. farligt affald og andet anmeldt affald) (tabel 2-11, tabel 2-12 og tabel 2-13). Cypern, Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Malta og Rumænien skiller sig ud som "eksporterende" den største procentdel af farligt affald som en andel af deres samlede indberettede "eksport" af affald, med farligt affald bestående af 90 % eller mere af den samlede mængde affald, der "eksporteres" af hvert land.

I gennemførelsesrapporten 2010-2012 bemærkes det, at mængden af affald, der er klassificeret under anvendelse af EU's koder eller nationale koder i stedet for

---

⁵ Historiske data er ikke blevet drøftet eller medtaget i arbejdsdokumentet, da Eurostat konstaterede uoverensstemmelser i dataene om affaldsproduktion indberettet via Basel-rapporterne før 2013.

⁶ Kun til OECD-lande.

⁷ Nyttiggørelsesoperation R1.

konventionens Y-koder, var stigende. Denne tendens er fortsat. I 2013-2015 blev "EU eller nationalt ikke-farligt affald" (dvs. ikke-farligt affald klassificeret efter nationale koder eller EAK-koder) den største affaldskategori (tabel 2-14 til 2-16) for første gang (i 2013 og 2014).

Mindre end 1 % af affaldet blev overført uden klassifikation i både 2013 og 2014 (tabel 2-15 og 2-16). I 2015 blev 2 % overført uden klassifikation, som alt stammede fra Irland (tabel 2-14). Med undtagelse af 2015 fortsatte den tendens, der er observeret siden 2009, med under 1 % af affaldet, der blev overført som ikke-klassificeret (tabel 2-17).

Baseret på de seneste tilgængelige data behandles ca. 92 % af EU's farlige affald i oprindelseslandet (tabel 2-8). I 2015 "eksporterede" fire medlemsstater over 40 % af deres farlige affald⁸:

- Irland — 78 %
- Luxembourg — 84 %
- Malta — 42 %
- Slovenien — 44 %

I perioden 2013-2015 blev omkring 75 % af det farlige affald, der blev overført fra medlemsstaterne, behandlet med henblik på nyttiggørelse. Dette tal har været nogenlunde konstant i de seneste år (tabel 2-18). I løbet af rapporteringsperioden blev omkring 22 % af det farlige affald, der blev overført fra medlemsstaterne, behandlet med henblik på bortskaffelse, mens 1,5 % af det farlige affald blev udsat for "blandet" behandling (dvs. en kombination af bortskaffelse og nyttiggørelse). I visse tilfælde var behandlingsmetoden for en lille brøkdel af farligt affald, der blev overført fra medlemsstaterne, ikke angivet (under 0,1 %).

I 2013 blev 94 % af alt anmeldt affald "eksporteret" fra én medlemsstat til en anden medlemsstat inden for EU, mens tallet lå på 92 % i både 2014 og 2015 (tabel 2-22). I 2013 blev mindre end 1 % af det anmeldte affald overført til ikke-OECD-lande⁹, mens tallet i både 2014 og 2015 var 2,5 %. For så vidt angår farligt affald, blev 97 % "eksporteret" fra én medlemsstat til en anden medlemsstat inden for EU i 2013, og det tal faldt en smule til 92 % i 2014 og 2015 (tabel 2-23).

Syv medlemsstater (Østrig, Frankrig, Tyskland, Irland, Nederlandene, Slovenien og Sverige) indsendte oplysninger om mængden af affald fra husholdninger (post Y46), som blev "eksporteret" til bortskaffelse i 2013-2015 (tabel 2-39). Sverige var den eneste af disse til at indberette, at de havde "eksporteret" affald fra husholdninger til deponering i eller på jorden (f.eks. deponeringsanlæg)¹⁰ med i alt 3 000 ton transporteret inden for EU i 2013-2015.

Otte medlemsstater (Østrig, Tjekkiet, Finland, Tyskland, Irland, Italien, Nederlandene og Det Forenede Kongerige) indberettede at "eksportere" affald fra husholdninger til energiudnyttelse¹¹ i 2013-2015 (tabel 2-40). Med undtagelse af Østrig, Frankrig og

---

⁸ Mindre lande mangler måske tilstrækkelige anlæg til behandling af farligt affald indenlandsk.

⁹ I denne rapport er henvisningen til OECD-lande en henvisning til lande, hvor OECD-beslutningen (dvs. beslutning C(2001)107/final) finder anvendelse. Ligeledes er henvisningen til ikke-OECD-lande en henvisning til lande, hvor beslutningen ikke finder anvendelse.

¹⁰ Bortskaffelsesoperation D1: Deponering i eller på jorden (f.eks. deponeringsanlæg osv.).

¹¹ Nyttiggørelsesoperation R1: Hovedanvendelse som brændsel til energiproduktion.

Tyskland, som både overførte affald i EU og til OECD-lande uden for EU, berettede alle øvrige medlemsstater, som "eksporterede" med henblik på energiudnyttelse, at dette udelukkende skete inden for EU. Det Forenede Kongerige var langt den største "eksportør" af affald fra husholdninger til energiudnyttelse og overførte 7 mio. ton i den treårige periode.

16 medlemsstater (Østrig, Belgien, Bulgarien, Kroatien, Cypern, Danmark, Finland, Frankrig, Tyskland, Irland, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Portugal, Slovakiet og Det Forenede Kongerige) indberettede "eksport" af affald fra husholdninger til "andre" nyttiggørelsesoperationer (dvs. ikke nyttiggørelse i henhold til R1), alle udelukkende inden for EU (tabel 2-40). Igen var Det Forenede Kongerige den største "eksportør", med 352 000 ton i 2013-2015.

5. OVERFØRSLER AF AFFALD TIL MEDLEMSSTATERNE

Alle medlemsstaterne indsendte oplysninger om "import" af affald i deres årlige Basel-rapporter for rapporteringsperioden 2013-2015¹².

I 2013 blev 19 mio. ton anmeldt affald overført til medlemsstaterne fra andre medlemsstater og tredjelande, hvoraf 9 mio. ton var farligt (tabel 2-30). Dette tal steg til 25 mio. ton i 2014, hvoraf 7 mio. ton var farligt, og 24 mio. ton i 2015, hvoraf 10 mio. ton var farligt (tabel 2-29 og tabel 2-28).

Denne stigning i "import" er fortsat en tendens: Siden 2001 er mængden af alt anmeldt affald, der blev overført til medlemsstaterne, steget med 222 %, med en stigning på 41 % mellem 2010-2012 og 2013-2015 (tabel 2-35). Mængden af farligt affald, der blev overført til medlemsstaterne (tabel 2-36), steg med næsten den samme procentdel mellem 2001 og 2015, 225 %, hvilket er i overensstemmelse med stigningen i "import" af alt anmeldt affald.

I perioden 2013-2015 var Tyskland endnu engang den største "importør" af alt anmeldt affald, med overførsel af 19 mio. ton (tabel 2-28 til 2-30). Nederlandene var den næststørste "importør" i den treårige periode med 13 mio. ton og overhalede Frankrig (den næststørste "importør" i 2010-2012), der kom på tredjepladsen med 11 mio. ton. Disse lande har alle en betydelig efterspørgsel efter råstoffer til forbrændingsanlæg, hvilket bidrager til deres samlede tal for "import". Tyskland "importerede" også mest farligt affald i perioden 2013-2015 (8 mio. ton), mens Frankrig (7 mio. ton) "importerede" mere end Nederlandene i dette tilfælde (3 mio. ton).

I 2015 blev 81 % af det farlige affald, der blev overført til medlemsstaterne, behandlet med henblik på nyttiggørelse, og 19 % i en bortskaffelsesoperation (tabel 2-31). For rapporteringsperioden er de gennemsnitlige værdier for "importeret" farligt affald, der behandles i en nyttiggørelses- og en bortskaffelsesoperation, henholdsvis 78 % og 22 %. Mindre end 0,1 % blev sendt til "blandet" behandling (dvs. en kombination af bortskaffelse og nyttiggørelse) eller indberettet som værende "importeret" til en ikke nærmere specificeret behandling. Andelen af farligt affald, der blev "importeret" med henblik på bortskaffelse, er højere end i 2001, hvor den var 11 %. Imidlertid er andelen af affald, der blev "importeret" med henblik på bortskaffelse, faldet en anelse i de seneste rapporteringsperioder, fra 25 % i 2007-2009 til 24 % i 2010-2012 og 22 % i 2013-2015.

---

¹² Malta har ikke indberettet, at de har "importeret" noget farligt affald eller andet affald i 2015.

Tyskland tegnede sig for den største andel af farligt affald "importeret" med henblik på bortskaffelse i 2013-2015, med 46 %. Det skyldes sandsynligvis, at landet har flere behandlingsfaciliteter for sikker bortskaffelse af farligt affald end andre EU-medlemsstater. Frankrig tegnede sig for den største andel af farligt affald "importeret" med henblik på nyttiggørelse i 2013-2015 med 32 %. Tyskland er på andenpladsen med 29 %. Igen, sandsynligvis fordi disse lande har egnede behandlingsanlæg.

Som det var tilfældet i 2010-2012, kom næsten alt det farlige affald og andet anmeldt affald, der blev overført til medlemsstaterne i perioden 2013-2015, fra andre EU- eller EFTA-lande (tabel 2-35). Disse to kilder tegnede sig tilsammen for 98 % i 2013, 99 % i 2014 og 98 % i 2015. Denne procentsats har været meget stabil siden 2001, hvor den kun har varieret med ét procentpoint. I mellemtiden tegnede EU og EFTA-landene sig tilsammen for næsten alt det farlige affald, der blev overført til medlemsstaterne i perioden 2013-2015. I både 2013 og 2014 udgjorde det 97 %, og i 2015 96 % af den samlede mængde.

Mængden af farligt affald overført fra lande uden for OECD er vokset med næsten en faktor ni siden 2001¹³, men som en procentdel af den samlede mængde farlige affald, der blev overført til EU, er det fortsat lavt og er kun steget fra 1 % til 2 % siden 2001 (tabel 2-36).

6. ULOVLIGE OVERFØRSLER, INSPEKTIONER OG HÅNDHÆVELSESFORANSTALTNINGER

Oplysninger om ulovlige overførsler er indberettet af medlemsstaterne i EU-spørgeskemaet. 25 medlemsstater indberettede, at ulovlige overførsler forekommer, undtagen Letland, Luxembourg og Malta.

Mens alle 28 medlemsstater har fremlagt oplysninger om antallet af stikprøver foretaget af overførsler af affald eller den dermed forbundne nyttiggørelse og bortskaffelse, har kun 11 medlemsstater udformet deres svar for hvert år i overensstemmelse med formatet for EU's spørgeskema, hvor der anmodes om antallet af kontroller og antallet af identificerede ulovlige overførsler. Desuden redegjorde ikke alle EU-medlemsstater for de håndhævelsesforanstaltninger, der er truffet for at forhindre ulovlige overførsler af affald. Denne uensartede rapportering fører til dårlige data, hvilket betyder, at det er umuligt at drage mere end forsigtige konklusioner.

Medlemsstaterne angav forskellige detaljeringsniveauer i svaret på dette spørgsmål, fordi de fortolkede udtrykket "stikprøvekontrol" forskelligt. For eksempel gav nogle nærmere oplysninger om isolerede tilfælde af fysisk kontrol, mens andre også gav oplysninger om administrative kontroller. Frem for alt er det ikke altid muligt at vide, hvilken definition, der er blevet anvendt — selv i tilfælde af medlemsstater, der indberettede i det ønskede format — da dette ikke er gjort eksplicit.

Kommissionen har allerede taget skridt til at forbedre ensartetheden i medlemsstaternes rapportering om dette spørgsmål. Ifølge ændringen indført i forordning (EU) nr. 660/2014 blev den udefinerede term "stikprøvekontrol" erstattet af termen "inspektion", som nu er defineret i forordningen. Idet denne ændring fik virkning fra den 1. januar 2016, forventes

---

¹³ Overførselsdata for de medlemsstater, der tiltrådte EU efter 2004, er indsamlet fra de indberetninger, der blev foretaget i henhold til Basel-konventionen.

medlemsstaternes rapportering om inspektioner at være mere ensartet i den næste rapporteringsperiode.

I alt blev der indberettet 2 800 ulovlige overførsler af affald i 2013-2015, hvilket er en stigning i forhold til de 2 500 indberettede sager i 2010-2012¹⁴. Det samlede antal rapporterede kontroller er ligeledes steget fra ~450 000 i 2010-2012 til ~600 000 i 2013-2015, hvilket kan forklare det store antal ulovlige overførsler, der blev opdaget.

I 2013-2015 indberettede Belgien flest ulovlige overførsler med i alt 644 sager, hvilket tegnede sig for 23 % af alle indberettede sager i EU-28 fra 2013 til 2015. Nederlandene rapporterede det næststørste antal med 493 sager (18 %), efterfulgt af Det Forenede Kongerige med 385 (14 %). Det var også disse tre medlemsstater, der indberettede flest stikprøvekontroller af overførsler af affald, hvilket kan forklare, hvorfor flere ulovlige overførsler blev opdaget. Årsagen til de store antal sager indberettet af Nederlandene og Det Forenede Kongerige kan også være, som foreslået i rapporten fra IMPEL om håndhævelsesforanstaltninger for 2014-2015, at disse lande ikke er indlandsstater og kan screene forsendelser mod rederiet og toldoplysninger¹⁵.

IMPEL's rapport konkluderede, at der blandt 31 deltagende lande (de 28 EU-lande samt Norge, Serbien og Schweiz) blev gennemført 4 787 administrative og 12 396 fysiske transportkontroller. Af disse var 28,7 % (ca. 4 930) inspektioner af affaldsoverførsler, hvor 815 overførsler fandtes at være ulovlige. Derimod angiver medlemsstaternes indberetning til Kommissionen et tal på omkring 2 000 ulovlige overførsler for 2014 og 2015. Det menes, at IMPEL's tal giver et "øjebliksbillede" af målrettede aktiviteter i de deltagende lande snarere end et nøjagtigt billede af håndhævelsesaktiviteten inden for EU.

Det bør også bemærkes, at manglende indberetning fra Letland, Luxembourg og Malta ikke nødvendigvis betyder, at der ikke fandt nogen ulovlige overførsler sted i disse medlemsstater. Tværtimod kan det være tegn på lave forekomster af inspektioner eller ikke-målrettede inspektioner.

13 medlemsstater (Østrig, Belgien, Kroatien, Den Tjekkiske Republik, Estland, Frankrig, Tyskland, Italien, Letland, Malta, Polen, Slovakiet og Slovenien) gav oplysninger om sanktioner, der ifølge national lov kan pålægges personer, der foretager ulovlig overførsel af affald. 12 af dem rapporterede oplysninger om økonomiske sanktioner (med undtagelse af Tyskland). Den højest mulige bøde blev indberettet af Den Tjekkiske Republik, hvor både fysiske personer og juridiske enheder kan idømmes bøder på op til 2 mio. EUR. Estland, Letland og Slovenien har alle større bøder for juridiske personer i forhold til fysiske personer, og Malta har en højere mindstebøde for gentagne overtrædelser — selv om den maksimale bøde forbliver den samme.

Syv medlemsstater (Belgien, Finland, Frankrig, Tyskland, Italien, Malta og Polen) gav oplysninger om fængselsstraffe, der kan pålægges som sanktioner i henhold til national ret. Den længst nævnte straf — 10 år, for alvorlige skader på miljøet — var i Tyskland. En toårig straf synes at være en almindelig sanktion, og Finland, Frankrig, Italien og Malta anførte alle perioder af denne længde.

---

¹⁴ Nogle af disse sager kan være blevet indberettet to gange, nemlig af både bestemmelseslandet og afsendelseslandet.

¹⁵ IMPEL — TFD håndhævelsesforanstaltninger (2016), projektrapport (2014-2015), håndhævelse af forordningen om overførsel af affald, <https://www.impel.eu/wp-content/uploads/2016/10/IMPEL-Enforcement-Actions-2014-15-FINAL-report.pdf>.

Dataene er ikke tilstrækkeligt robuste til at drage konklusioner om, hvorvidt højere bøder og længere fængselsstraffe virker afskrækkende på ulovlig overførsel af affald. Det er interessant, at Belgien indberettede det højest samlede antal ulovlige overførsler, selv om det har de anden- og tredjestørste bøder (op til 500 000 EUR i Flandern og op til 1 000 000 EUR i Vallonien), og der kan afsiges fængselsdomme.

7. GENERELLE KONKLUSIONER

Rapportering og datakvalitet

For rapporteringsperioden 2013-2015 indsendte alle 28 medlemsstater svar på både Basel-rapporten og EU-spørgeskemaet.

De fleste uoverensstemmelser i dataene om den samlede mængde affald, der blev overført mellem medlemsstaterne, blev observeret i de mængder, der blev indberettet som "eksporteret" og "importeret". For alt anmeldt affald var det mindst nøjagtige rapporteringsår 2014, hvor den "importerede" mængde var 12 % højere end den "eksporterede" mængde, mens det mindst nøjagtige år for farligt affald var 2015, hvor den "importerede" mængde var 19 % højere end den "eksporterede" mængde.

Overførsler af affald

Størstedelen af det farlige affald behandles i oprindelseslandet, idet 23 medlemsstater "eksporterer" mindre end 25 % af deres farlige affald. I 2015 var Irland, Luxembourg, Malta og Slovenien de største "eksportører" af farligt affald og eksporterede over 40 % af deres farlige affald.

I 2013-2015 blev 1,2 mio. ton farligt affald overført fra medlemsstaterne ud af EU, mens der i samme periode blev overført 6,2 mio. ton til EU fra tredjelande (tabel 2-41).¹⁶ EU er derfor stadig en netto-"importør" af farligt affald, idet der blev overført 5 mio. ton mere til EU, end der blev overført fra EU. Da EU genererede 216 mio. ton farligt affald i løbet af den treårige rapporteringsperiode, betyder det også, at mindre end 1 % af det farlige affald blev "eksporteret" ud af EU.

Sverige var den eneste medlemsstat, der indberettede, at de "eksporterede" Y46-affald inden for EU til bortskaffelsesoperation D1 (f.eks. deponering) og afsendte i alt 3 000 ton i 2013-2015. Østrig, Den Tjekkiske Republik, Finland, Tyskland, Irland, Italien, Nederlandene og Det Forenede Kongerige har alle rapporteret, at de "eksporterede" affald fra husholdninger til energiudnyttelse (anvendelse som brændsel), og Det Forenede Kongerige er langt den største eksportør til dette formål, med afsendelse af 7 mio. ton inden for EU i 2013-2015.

Andelen af farligt affald, der blev overført fra medlemsstaterne til nyttiggørelse, har ligget forholdsvis konstant siden 2001 og lå på omkring 75 % i perioden 2013-2015. Samtidig er andelen af farligt affald, der blev overført med henblik på bortskaffelse, steget fra 16 % i 2001 til 24 % i 2015. Dette svarer imidlertid kun til 2 % af alt farligt affald (som nævnt ovenfor behandles størstedelen af det farlige affald i oprindelseslandet).

EU som helhed synes ikke at være tættere på selvforsyning i behandling af hverken alt anmeldt affald eller specifikt farligt affald, end det var i 2001. Mens procentsatserne for

---

¹⁶ Farligt affald blev ikke eksporteret til ikke-OECD-lande.

begge typer af affald, der overføres *inden for* EU, har varieret i løbet af de seneste 15 år, lå de begge lidt lavere i 2015 end i 2001 (92 % sammenlignet med 93 % af alt anmeldt affald og 91 % sammenlignet med 95 % for farligt affald).

Ulovlige overførsler af affald

2 800 ulovlige overførsler af affald blev indberettet i 2013-2015, en stigning på 12 % i forhold til de 2 500 indberettede sager i 2010-2012. Den årlige stigning, der sås i perioden 2010-2012, fortsatte ikke, idet antallet ulovlige overførsler faldt til 800 i 2013, inden det stabiliserede sig på 1 000 i 2014 og 2015. Til sammenligning viste IMPEL's rapport, at der var 815 ulovlige affaldsoverførsler mellem 2014 og 2015.

Medlemsstaternes oplysninger om antallet af stikprøvekontroller var meget varierende. Svarene indeholdt forskellige detaljeringssniveauer og forskellige fortolkninger af begrebet stikprøvekontrol. Overordnet er det interessant at bemærke, at det samlede antal rapporterede kontroller er steget fra ~450 000 i 2010-2012 til ~600 000 i 2013-2015, som kan forklare det største antal ulovlige overførsler, der blev opdaget.

12 medlemsstater gav oplysninger om finansielle sanktioner, der kan pålægges personer, der overfører affald ulovligt. Syv gav oplysninger om fængselsstraffe. Andre medlemsstaters svar tyder på, at de også anvender sådanne foranstaltninger med afskrækkende virkning, men de gav ingen oplysninger i deres svar. Dataene er derfor ikke robuste nok til at konkludere, om højere bøder og længere fængselsstraffe virker afskrækkende på de ulovlige overførsler af affald.

8. DE NÆSTE SKRIDT

I forordningens artikel 60, stk. 2a, fastslås det, at en undersøgelse af forordningen skal foretages senest den 31. december 2020. På tidspunktet for udarbejdelsen af denne rapport var Kommissionen allerede begyndt at forberede en evaluering af forordningen, hvilket er det første skridt i processen hen imod en undersøgelse heraf. Formålet med evalueringen er at vurdere, hvorvidt forordningen har opfyldt sine målsætninger på grundlag af fem kriterier, nemlig virkningsfuldhed, effektivitet, sammenhæng, relevans og EU-merværdi, samt at kortlægge erfaringerne fra gennemførelsen.